

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ (Εσπερινός τής Συγχωρήσεως!)

---- . ----

Ἦ σού είναι επιβεβλημένον και συμπεφωνημένον άνωθεν
Ἦ είναι «προϊδεασμός συναδελφικός» προς προφύλαξιν
Ἦ είναι «γραμμή» σου υστερόβουλος
Ἦ είναι εξάρτησις έκ τής κλίκας σου
Ἦ δεν έμαθες
Ἦ δεν θέλεις
Ἦ δεν δύνασαι ...

... να αγαπήσης, αλλά «αγάπηση»;! //«**από τής καρδιάς σου αφήνων τά παραπτώματά μου**»// (Ματ.18,21-[35]). Χωρίς παρ' ουδενός δέσμευσιν και προς ουδένα υποχρέωσιν. Χωρίς κρατούμενα, και πάλι τά ίδια, πού ενεργεί αντιδρώσα, /μια βεβαρημένη-ασθενής και μη κεκαθαρμένη συνείδησις, με στανικήν και δικτατορικήν, αντιΕυαγγελικήν και αντιΚανονικήν, βάνουσον, άσπλαγγχον και ανοικτίρμονα επισκοπικήν συμπεριφοράν.

Όσον υψηλότερα, τόσον εγγίζεις «τόν τών μυρίων ταλάντων οφειλέτην». «Επει μόνον παρακαλείς», Ιουστίνε, -ού τι πλείον κοπιών- ού «πάντα τά σά κελεύει πραθήναι και αποδοθήναι το χρέος (σου)», αλλά, φιλευσπλάχνως, «και τής φυλακής απολύει και το δάνειον αφίει σοι» και «τά καθ' ημέραν παρορά σοι, ανατέλων τον ήλιον, βρέχων, και πνοή διδούς σοι και πάση τη Κτίση»! Ού δεί σε, λοιπόν, φρίττειν και έν παντί «ελεείν τον σύνδουλόν σου ώς καυτός (και+αυτός ό Θεός) ελεεί σε, «μήποτε οργισθείς (Κύριος) παραδώ σε τοίς βασανισταίς, έως ού αποδώς πάν το οφειλόμενον»;! Λέω, Μήπως;

Όριμος γενού, Ιουστίνε. Άφες την Μητέρα Εκκλησίαν, έν τώ **Αποδείπνω μόνον** -ώς εκείνη οίδε- **προσεύχεσθαι** τούς εντευχομένους «**υπέρ των μισούντων και αγαπόντων**», έν τώ χρόνω ώ καθώρισεν, ασπαζομένου σου **και την τού Οσίου Εφραίμ** γνώμην και πείραν, αρκουμένου σου είς τό αιτείν και λαμβάνειν / «παρά Κυρίου και Δεσπότου τής ζωής σου» / πνεύμα, τού (έν παντί) **τά σά πταίσματα οράν και μη τον αδελφόν σου κατακρίνειν**». **Σύ, μη εξακολούθει τού «σφάλειν**», αλλά μάλλον τώ τού Ιακώβου χωρίω επιμελώς έγκυψε, και προς τούτω τη προσοχή πρόσθεσ αύξησιν, ένθα «Ως κάθε είδος χαράς να θεωρήτε, αδελφοί μου, όταν πέσετε σέ διάφορες δοκιμασίες, λαμβάνοντας υπ' όψιν, ότι ή δοκιμασία τής πίστεώς σας δημιουργεί υπομονή. Ἦ δε υπομονή άς είναι τελεία, για να είστε τέλειοι και ωλοκληρωμένοι, και να μην υστερήτε σέ τίποτε» (Ιακ.1,2-4).

Όταν λές «δεν είμαι τίποτε»(!!!), να το κάνης (και) «πετσί σου» αυτό πού εκφράζεις, νάχη «αντίκρυσμα», να μην είναι μόνο «λόγια», να νιώθης τόσο χαμηλά, μέσα σέ τόση ταπείνωση, πού την αξία σου να την βλέπεις, πώς δεν

είσαι ούτε «σκουλήκι»!. Πώς τότε θα θυμώσης(;) ό,τι και να σου κάνουνε, ό,τι και να σου πούνε; // Ομολογείς στή Θεία Ευχαριστία (πρό και μετά) τόσα και τόσα, έκ των οποίων, ένα μόνο ανασύρω, «Δεν υπάρχει αμαρτία ήν ού κατειργασάμην(!) (λέγεις) , και στο βιβλίο Σου (Θεέ), και τά μήπω πεπραγμένα γεγραμμένα σοι (Θεέ) τυγχάνει, (αυτά μου ... τού Ληστου, τής Πόρνης, τού Τελώνη, τού αρνητού Πέτρου»!κ.λ.π., /«Κύριε με ξέχασες, δεν μου στέλνεις δοκιμασίες»;!...«Είμαι αναπνοή στο χέρι τού Θεού»;!, Και ένα σωρό τέτοια μισοκακόμοιρα(!) και μηρμυκολεωντειϊστικά(!) «τσαμπουνάς» όπου βρεθής να διδάξης ψευδοταπεινώση και ευσέβεια. Έτσι διδάσκονται αυτά; Έτσι θά «δοκιμασθής ως χρυσός έν χωνευτηρίω καί λαμπρότερος θά εξέλθης»; Έτσι θά κατορθώσης «να ευρεθής τέλειος και ολόκληρος, έν μηδενί λειπόμενος» (Ιακ.1,5)(;) καί μετα μία, τέτοιου είδους ολοκλήρωσιν και τελείωσιν, θά επιτύχης το «Άκρον Εφετόν τής Θ ε ώ σ ε ω ς»;!!!

Έκπτωσις πάντων, συνονθύλευμα, αλλοπροσαλλότης, ανακολουθία, ασυνέπεια! «Βάζουμε» τον άλλον στη θέση του και «βγαίνουμε» ‘μείς απ’ τη δική μας! Διεκδικούμαι την αξιοπρέπειά μας και ταυτόχρονα χάνουμε τη Χριστιανοπρέπειά μας! Και «τής περιπλοκής τά περιπλεκόμενα περιπλέκονται είς περιπλόκους περιπλοκάς»!... , κι’ ό Μέγα Αλέξανδρος είναι ανάμεσα Φλώρινα-Καλαμαριά, (αν δεν έχει γίνει –κατά πως λένε- «μακαρίτης»), και πού να πρωτόφτανε (άλλωστε) κι’ αυτός ό δόλιος νά ‘λυνε «κόμπους», μέρα νύχτα, μέσ’ σέ μια τόσο μπερδεμένη Κοινωνία;! Θα τούχε «στομώσει» ή «χατζάρα» (μπαρδόν... το «ξίφος», χατζάρα από τά Μεμέτια(!) περιμένει το λαιμό μας γι’ αυτό ακριβώς τον λόγο, ένεκα των αμαρτιών μας). Θάψαχνε να βρή «μασάτι» με το «φανάρι» τού Διογένη!...Θάχαν ξαφανιστή όλα.

Ιουστίνε, πές μου. Αν έχης κάτι, είναι δικό σου; Όχι, ασφαλώς, «τί γάρ έχεις ό ούκ έλαβες» (Α΄ Κορ.4,7); Τολμάς να πής ότι είσαι καλύτερος από κάποιον άλλον, και από τον τελευταίον (και ποιος είναι αυτός;), μπορείς να αξιολογήσης το ποιμνίό σου, να προκρίνης, νά αμφισβητήσης, να υπεραξιολογήσης, υπερεκτιμήσης, υπεκτιμήσης, υποβιβάσης ή και απορρίψης(;) / προσωποληπτών (Πραξ.10,34), ή και εχθρικώς διακείμενος κατά τινος, χωρίς να εκπέσης τής αποστολής σου; Αλοίμονό σου! Εδώ είναι καί το κομβικόν σημείον τής παταγώδους αποτυχίας πάντων των Επισκόπων ανά τούς αιώνας. Θέλεις; εδώ και το «μπλοφάρισμα» τής «επαγγελματικής ιερατικής αξιολογήσεως» πού διέταξε ή Πολιτεία και το εφηρμόσατε. Με γειά σας και χαρά σας! Καλά να πάθετε αφού δεν το αποσείσατε. // Και το ερώτημα πού αναμένει απάντησιν: Η απόδοσις εργασίας είναι καλόν, νά θεσμοθετείται έκ των προτέρων και να κρίνεται έκ των υστέρων, επιβαλλομένη πάντοτε έξωθεν και κατ’ απόλυτον τρόπον, επαφιεμένη έν συνεχεία είς την οφθαλμοδουλικήν(!) συμπεριφοράν τού εργαζομένου, ή θα ήτο σοφόν να στηρίζεται παράλληλα σέ ένα μεγάλο ποσοστό, και είς την εργατικότητα ήτις υγιώς έκ φιλοτιμίας θά εξικνήται, και εξ εσωτερικής

παρορμήσεως θά πηγάζει-προέρχεται; Και -υπέρ πάντα λόγον- οί Κληρικοί, οί τώ ευαγγελίω «υπέκοντες-στοιχούντες», ίνα ταύτα πράσσοντες ευρεθώσιν (διά βίου) «υπηρετάι Χριστού και πιστοί οικονόμοι Μυστηρίων Θεού», «και έν παντί και έν πάσι τοίς έργοις και καθηκούσι (στα καθήκοντα)» αυτών (ευρεθώσι πιστοί-συνεπείς).

«Πάς άνθρωπος ψεύστης»; Και σύ. «Πολλά και άπαντες πταίομεν»; Και σύ. «Τά δικά μου και τά δικά σου είναι αμαρτήματα και τά τού κόσμου αγνοήματα»; Ναί. «Αφού δεν μπορούμε να δαμάσουμε τη γλώσσα μας, μπορούμε να δαμάσουμε το σώμα μας» (Ιακ.3,[8] & 3,[2]; Όχι, χωρίς υπεκφυγές και αμφισβήτηση, δεν είναι εξωπραγματικός ό Αδελφόθεος Ιάκωβος, εμείς προσπαθούμε να κρυβώμαστε πίσ' απ' το δάκτυλό μας! Και ών ούκ έστιν αριθμός. «Επιλείπει με ό χρόνος»... Όλη τη Γραφή δύναμαι να σου παραθέσω, μήνες να διαλέγωμαι, να σέ τρελάνω στα «πέναλτι» μέχρι να σέ κάνω για «φούντο»! Γέλα όσο θές. Δοκίμασε άμα θές. Πρώτον, αν μπορείς ν' αντέξεις όσα θα σέ ρωτήσω απ' το ευαγγέλιο, (τού οποίου έχεις ... να μη πω πόση άγνοια!!!), και δεύτερον, αν τόχεις πάρει απόφαση να «χαλάσης τη ζαχαρένια σου», «άποκοπτόμενος» από τούς «Ζαχαρέγκας» σου! (Δημ.Χρυσ.Ε.Δ.Σ.Δ.Π.Κ.Θ.Ι.Ν.) να σέ τρελάνω, και να σέ κάνω να πάς για «φούντο». Αλλά ... Κοροΐδο είσαι, αφού οί καιροί, τά πρόσωπα και οί καταστάσεις-περιστάσεις γύρω, σέ Πολιτεία και Εκκλησία, -από Πατριάρχη μέχρι τον Ψάλτη πού θα χειροτονήσης μεθαύριο- είναι τέτοιοι, πού σέ βολεύουν νάχης σά Μαχαραγιάς (μάς φταίει βλέπεις ό Ερντογκάν, φτού να μη βασκαθούμε!) όσους δούλους και ανδρείκελα θέλεις, π' αλίμονο αν δεν κάνουν με σκυμένο το κεφάλι προτού πής κάτι, για να διατηρήσαι τόσο «Γλυκύς Σερμπέτ Αγάς και στοργικός τύραννος πατερούλης!» απέναντί τους (έ, ρέ κατάντια Ελλήνων!!!!), πού σέ κάποια αντίθετη συμπεριφορά θ'αντίκρυζαν το πραγματικό προσωπό σου, το οποίο προτιμούν να μη το δοκιμάσουν καν, όχι να τό υποστούν στο πετσί τους, γιατί, κοιμάσαι ακόμη μακαρίως με «Σκοπιανά τσαρούχια» απ' τ' αφορολόγητα, αν νομίζης ότι δεν σέ ξέρουν «τί παιδάκι, και τί μέρος τού λόγου είσαι»;!Γιατί δεν πάς να βοηθήσης τούς συνοριοφύλακες στα «συρματοπλέγματα» στον Εβρο; Είσαι εξπέρ στο «κόψε ράψε». Άφησες εποχή με την «τσακαλοπαρέα» στην Κατασκήνωση τής Πρώτης. Άπ' αλλού σέ περίμεναν κι' απ' αλλού ξεφύτρωνες, φρονιμαδάκι μου!

Τό λοιπόν, όπως παντού και πάντα, τά συνηθισμένα. Ζύγισες, μέτρησες, διάλεξες χαζοπούλια και χαζοπουλάδες «γυναικάρια σεσωρευμένα αμαρτίαις, αγόμενα επιθυμίαις ποικίλαις, πάντοτε μανθάνοντα και μηδέποτε είς επίγνωσιν αληθείας ελθείν δυνάμενα, ενδύονοντας (μπουκάροντας) είς τάς οικίας και αιχμαλωτίζοντάς τα» (Β' Τιμ.3,6-7). Παράδειγμα. Σού τονίζει ό Παύλος «να συστήσης στις γυναίκες, αν θέλουν κάτι να μάθουν, στο σπίτι να ρωτάνε τούς άντρες τους» (Α' Κορ.14,35), κι' όχι να σέ υπερασπίζονται σέ ιστοσελίδες, και να

πιάνη μετά «κορδέλα» καθένας και κάθε μία, μέχρι και ή ιστοσελίδα τού Πατριάρχου – ΦΩΣ ΦΑΝΑΡΙΟΥ, Παναγιώτου Αντ. Ανδριόπουλου- (αφού δε σου είναι αρκετή ή γνώμη μου και την εκλαμβάνεις ως λοιδορία) και να σου κάνουν μαθήματα τελετουργικής «ό κάθε μία!!!!»; Το προτιμάς, από τού να έχης μόνο έμένα από ειλικρινή αγάπη, σεβασμό στην ιερωσύνη σου, με κάποια πείρα και γνώση –νομίζω- να σου προλαμβάνω μερικά πράγματα; Ή εγωϊσταράς είσαι ή αγύριστο κεφάλι, ή μάλλον και τά δύο, και προτιμάς να γίνεσαι ρεζίλι. Γιατί, δεν μπορεί όλη ή υφήλιος να σφάλη και να μάς έγινες «Η Αφθεντία!!!». Εύρες πειθήνια όργανα , αρχομανείς, επιδειξίες, κόλακες, ρουφιάνους, γλείφτες, βόδια δουλευτάρικα, «αποπνευματικοποιημένους!» πνευματικούς αργοσεινάμενους και λιγάμενους «να σώζουν τούς ευσεβείς(!)»... ν' αγιάζουν τούς αγιασμένους(!) και ν' αποφεύγουν τούς αμαρτωλούς και την αμαρτία(!) (Παναγία βόηθα!) και να εγκαυχώνται μάλιστα περί τούτου, να ψάχνουν για «καλά παιδιά!» για το Κατηχητικό και το Ιερό, να μη κάνουν καμιά βόλτα κάτ' απ' τη Μητρόπολη τά βράδυα «να μη μολυνθούν» τά μάτια και τ' αυτιά τους απ' τά βρομόλογα και τίς βρομοπράξεις των βρομοπαίδων ... (πω!πω!πω!,τά παρθένα)...//Διακόπτω// Αλήθεια, σέ πήρε κανένα «υπερόσιο πλάσμα»(!) από δαύτους και σούπε ποτέ, ότι «δούλεψε ή βαλβίδα πιέσεως» στον ύπνο του και δεν μπορεί να πάη να λειτουργήση, να στείλης άλλον στη θέση του; Εμένα μου λές;!! Ψιλά γράμματα. Σ' άλλους διωλίζουν τον κώνοπα. Αυτά θα κοιτάζουμε τώρα; Ψιλοπράματα. Όποτε θέλουμε όμως τά επικαλούμεθα, και τά κάνουμε ελέφαντες;!

Τί λές. Βρίσκεις ακόμη περιθώριο να σκέφτεσαι, ότι μπορεί κάποιος να σέ «λοιδορή» ή «ν' ασχολήται με σένα»; Κι' αν το κάνη; Μακάρι να το κάνη, γιατί είσαι «πλαϊνό του μέλος τού ίδιου του τού κορμιού»! Πώς μπορεί να σ' αφήση να πονάς, να είσαι πληγωμένο μέλος, να έχης θέρμη, να κάνης «ακροβατικά» και να μη σέ καμαρώνη (εδώ ενέχει λίγη θυμηδία το πράγμα); Να ταξιδεύης και να μη ξέρη πού ξεκόλλησες (από το κορμί του) και γυρίζεις κι' αν θα επανατοποθετηθής, θα προσαρμοσθής στη θέση σου, μη πνιγής στη θάλασσα, μη πέσης με τ' αερόπλανο, μη σέ βγάλουν ψητό μέσα από τίποτε λαμαρίνες, ή μη σέ ανασύρουν από καμιά χαράδρα! Μη ρωτάει αύριο και για σένα «μη τον είδατε», όπως από το 2014 τον Μακαριώτατο τού Λιβάνου (την τύχη-κατακρεούργηση τού Διακόνου και τού Οδηγού τά είδαμε δά, για σένα τώρα μολογάμε).

Πείρα μου, γνώμη μου, συμφέρον σου (πού συνιστά αντικειμενικά και αδιαμφισβήτητα το πρόσωπό σου, την τιμή και την υπόληψή σου), τί έκαναν, πως αντέδρασαν σώφρονες άνδρες στην Εκκλησιαστική Ιστορία, επιδείξαντες ανωτερότητα και ευγένειαν ψυχής, μέσα σέ μια απύθμενη μεγαλοκαρδία και μεγαθυμία (μεγαλοψυχία), // Συνελόντι ειπείν, τί –πρώτον και ύστερον- διδασκόμεθα έκ των Θείων Γραφών και παρ' Αυτού Τούτου τού Κυρίου:

Από τού δε,

Ἰ ο υ σ τ ί ν ε ,

Λόγον παραπόνου μή ποτε εκφέρεις,
την Φρικωδεστάτην Λατρείαν επιτελών
και Θεώ τώ Σωτήρι,
υπέρ των σών «αμαρτημάτων»
και των τού λαού «αγνοημάτων»,
χείρας οσίας ικετευούσας υψών.

Π ρ ό ς δ έ ,

Διαπόρθμευσον το των θλίψεων πέλαγος,
τετευχώς τώ Θεώ, λάθρα βιών,
έν τώ ταμείω σου ευρών λιμένα.

Α π ο κ ρ ύ β η θ ι

Μη πεπαρησιασμένως πάρει,
και μη ώς πολλά γινώσκων,
μη πολλά από σού απαιτηθή.

Και γάρ που γέγραπται:

«Ο γνούς και μη ποιήσας, δαρήσεται πολλάς»

Υ.Γ.Επειδή ουδέν μονιμότερον τού προσωρινού
και προσωρινότερον τού μονίνου έν τώ κόσμω,
άντε και μια **μαντινάδα:**

[Ψηλά τη χτίζεις τη φωλιά
και χαμηλώνει ό κλώνος
Θέ να σου πάρω τά πουλιά
και θ' απομείνει ό πόνος]

Ιερέυς Ιωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

1.3.2020

Κυριακή τής Τυρινής

(Πρό τού Εσπερινού τής Συγχωρήσεως)

Ωρα 3.15' μ.μ.